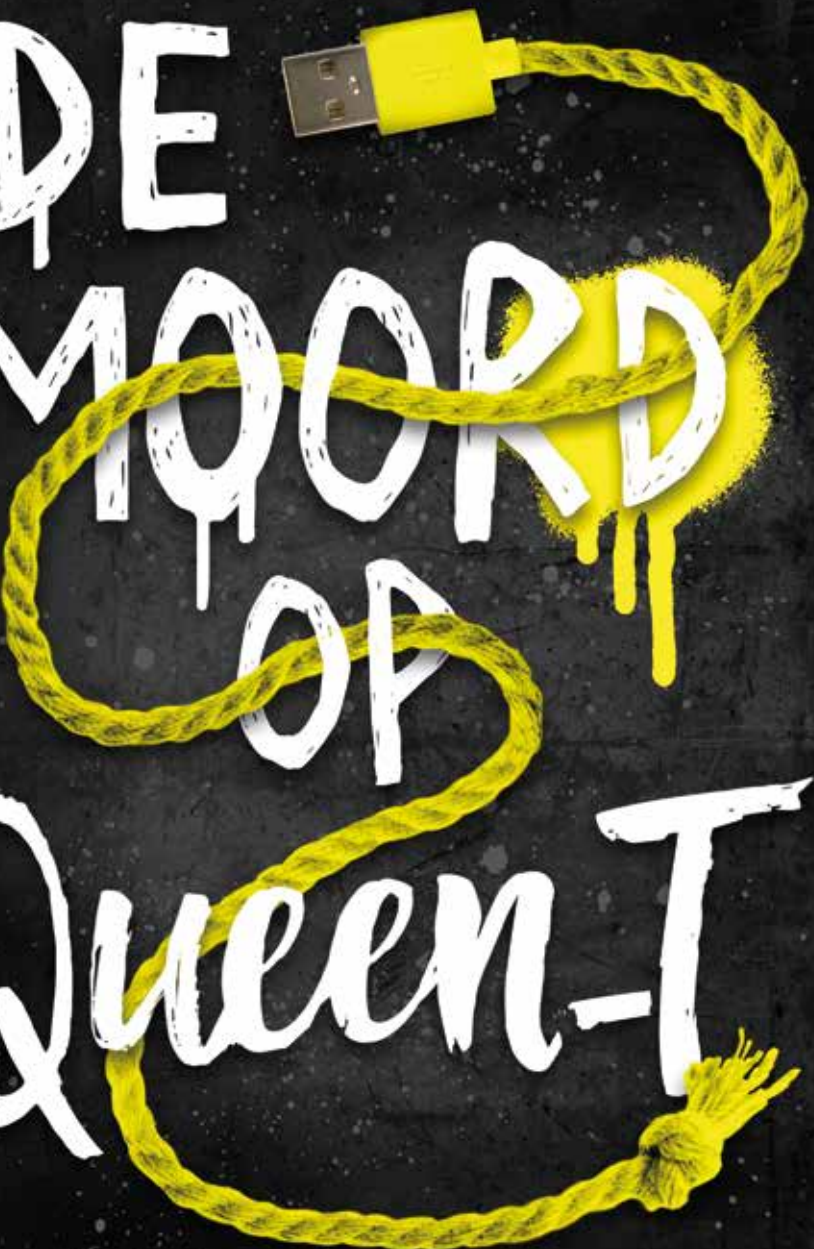

TANJA DE JONGE

DE
MOORD
OP
Queen-T

Van Tanja de Jonge verscheen onder andere eerder:

Syntopia
Cyberboy
Dubbel vermist
Tijdrovers

www.tanjadejonge.nl
www.uitgeverijholland.nl

Tanja de Jonge

De moord
op Queen_T

Uitgeverij Holland - Haarlem

INHOUD

WOENSDAG 10 OKTOBER

Bij het zwembad	16.48 uur	7
Bel de politie!	17.39 uur	12
Harde schijf	18.09 uur	15
Queen_T	19.55 uur	20

DONDERDAG 11 OKTOBER

Dat meisje van Soenen	07.55 uur	27
Bijeenkomst op school	08.31 uur	31
Dunya	12.15 uur	35
In de garage	15.39 uur	38

VRIJDAG 12 OKTOBER

Kay	10.25 uur	42
De film	19.45 uur	46

ZATERDAG 13 OKTOBER

Netflix en chips	19.28 uur	49
------------------	-----------	----

ZONDAG 14 OKTOBER

De zandbak	07.02 uur	55
Geheimen	08.41 uur	58

MAANDAG 15 OKTOBER

Marcel Boeijen	09.23 uur	67
De politie	16.27 uur	70
Zand	19.04 uur	74

DINSDAG 16 OKTOBER

Het verhoor	10.11 uur	79
De container	16.05 uur	84
Het dagboek	21.26 uur	90

WOENSDAG 17 OKTOBER

De begrafenis	10.33 uur	98
Het huis van Marcel Boeijen	12.34 uur	102
De verstoppiek	14.21 uur	107
De buit	18.59 uur	113

DONDERDAG 18 OKTOBER

Gesprek met Lucas	08.50 uur	117
Telefoon	17.50 uur	125

VRIJDAG 19 OKTOBER

Een match	07.43 uur	129
De afspraak	09.30 uur	132
De trouwfoto	16.00 uur	137
Tegenwind	16.32 uur	140

ZATERDAG 20 OKTOBER

Nachtbraken	03.01 uur	145
Een niveautje hoger	08.57 uur	150
De foute schijf	12.41 uur	155

ZONDAG 21 OKTOBER

Onverwacht bezoek	11.51 uur	162
-------------------	-----------	-----

WOENSDAG 24 OKTOBER

Autobanden	14.40 uur	168
------------	-----------	-----

WOENSDAG 10 OKTOBER

BIJ HET ZWEMBAD

6.48 UUR

Op de grond bij Lucas' knieën lag een meisje. Haar lange bruine haar waaierde rond haar hoofd. Ze droeg een witte jurk met blauwe vlekken, daaroverheen een spijkerjasje. Een hartvormig gezicht had ze, met donkere wenkbrauwen en een veeg zwarte aarde op haar wang. Ze lag bewegingloos, half op haar zij, haar rechterbeen iets opgetrokken, haar linker languit daaroverheen. Een slaaphouding leek het, maar haar ogen stonden wijd open.

Lucas zat ernaast in kleermakerszit. Hij keek me niet aan. Hij keek ook niet naar het meisje. Zijn blik was naar de grond gericht, de uitdrukking op zijn gezicht leeg. Hij nam een trekje van zijn sigaret. Het tafereel trof me als een mokerhamer in mijn buik.

Als mijn broer nergens te vinden was, wist ik dat ik hem hier moest zoeken, achter het elektriciteitshuisje bij het zwembad, tussen de struiken. Hier zat hij als hij de drukte niet meer aankon, als zijn hoofd te vol werd, als hij rust nodig had. Hier zat hij altijd te roken. Filtersigaretten uit de slof die hij gestolen had uit het huis van tante Lucia. Ik wist dat ze hier lagen. Hij verstopte alles wat hij stal hier in de bosjes.

‘Wie is dat?’ vroeg ik. ‘Lucas, wie is dat meisje?’

Lucas maakte een afwerend gebaar en draaide zich van me af. Alsof hij zich wilde afsluiten voor mijn vragen. Ik knielde bij het meisje neer en keek recht in haar ogen. Ik weet zeker dat ze mij niet zag. Haar blik leek dwars door me heen te gaan, naar een andere wereld. Ik voelde een ijsblok in mijn maag zakken, er schoot kippenvel langs mijn ruggengraat, een loodzwaar gevoel nam bezit van mijn lijf, maar ik dwong mezelf op te staan.

‘Lucas, wat is er gebeurd? Wie is dat?’

Mijn broer draaide zich nog verder van me af, hij bleef roken. Wat een eikel! Dit was ernstig. Hier kon hij zich niet voor afsluiten. Ik liep op hem af, trok aan zijn schouders en draaide zijn gezicht naar me toe.

‘Lucas,’ ik schreeuwde nu bijna. ‘Wie is dit meisje?’

Onhandig kwam hij overeind om los te raken van mijn handen, maar ik deed onmiddellijk een stap naar hem toe en pakte hem opnieuw bij de schouders. Ook al is hij twee jaar ouder, ik ben net zo groot. ‘Lucas, geef antwoord!’

Lucas maakte geen oogcontact, maar hij antwoordde wel. ‘Quinty,’ zei hij.

‘Wie is Quinty?’

‘Een vriendin.’

‘Heb jij iets...? Wat is er gebeurd met haar?’

‘Ze lag al zo, toen ik hier kwam.’

‘En dan ga je zitten roken?’

‘Ik kwam hier voor een sigaretje.’

Een tweede ijsblok zakte in mijn binnenste. Hij kwam hier voor een sigaretje! Godallemachtig! En niets ter wereld kon hem tegenhouden, als hij van plan was te roken.

‘Zie je niet wat er met haar is?’ gilde ik in zijn gezicht.

Lucas tilde zijn rechterarm omhoog en weerde me af. Hij draaide zijn rug naar me toe en riep: 'Rot op! Laat me met rust. Houd je bek, ja!'

Maar ik pakte hem bij zijn arm. 'Je moet hier weg,' zei ik. 'Meeten weg en hier niet meer terugkomen.' Daarop sloeg hij me volkomen onverwacht in mijn buik. Ik hapte naar adem en voelde hoe de klap mijn paniek aanwakkerde. Met twee handen greep ik zijn hoofd vast en dwong hem me aan te kijken. Het deerde me niet dat hij uit alle macht probeerde zijn ogen weg te draaien. 'Hoor je me? Ga naar huis. Ga naar mama en vertel haar niks over wat hier gebeurd is.'

Zijn gezicht vertrok in een pijnlijke grimas. 'Laat me los,' piepte hij.

'Wegwezen,' snauwde ik, terwijl ik hem wegduwde. Hij dook ineen alsof hij klappen verwachtte, maar toen ik nog een keer schreeuwde dat hij moest maken dat hij wegkwam, begon hij te rennen.

Ik bleef alleen achter met het meisje en probeerde rustig te worden. De gedachten tolden in een duizelingwekkend tempo door mijn hoofd. Wat was hier gebeurd? Hoe was ze hier terechtgekomen? Wat had mijn broer ermee te maken?

Vreemd hoe je zintuigen in zo'n situatie scherper worden. Ik scande de omgeving en zag voetstappen in het zand, ik zag haar bruine ogen, de rode adertjes in het wit, de zilveren ringetjes in haar oren. Zat er bloed bij haar nek? Ik knielde opnieuw bij haar neer en stak mijn hand uit om de kraag van haar jasje weg te duwen, tot ik me - net op tijd - realiseerde dat ik hier niets mocht aanraken. Even bleef ik zo zitten, ik rook de donkere, muffe aarde waarop ze lag, ik hoorde de geluiden in de verte, auto's die over de Kennedylaan reden, het ruisen van de wind in de bomen, zelfs het gefluit van vogels

nam ik in me op.

Geen sporen achterlaten, dacht ik. Er flitsten beelden door mijn hoofd van wat er kon gebeuren als Lucas verhoord zou worden door de politie. Shit, ik moest er niet aan denken, hij zou helemaal van streek raken en dan begon de ellende weer van voren af aan. Wie was daarbij gebaat? Ik niet. Mama en papa ook niet. Voor Lucas zou het een ramp betekenen. Sinds mama en hij in de flat woonden was alles juist weer in rustiger vaarwater beland. Lucas was hartstikke zachtaardig. Altijd al geweest. Hij zou nog geen vlieg kwaad doen. Toch? Ik keek naar het meisje. Quinty. Wat moest zo'n meisje met mijn slungelige broer? Ze zag er niet uit als een zielig type en mijn broer had alleen maar zielenpieten als vrienden, echt waar. Geen enkele normale vriend of vriendin had hij. Bij iedereen met wie hij omging, zat wel een steekje los.

Plotseling wist ik het zeker. Mijn broer had niets te maken met dit meisje. Het was onmogelijk. Lucas wist niet wat er met haar gebeurd was, ze lag hier al zo toen hij hier aankwam. Dat had hij gezegd en Lucas loog nooit. Stom toeval dat ze op zijn plekje lag. Je kon van alles over hem zeggen, maar niet dat hij oneerlijk was. Hij zei altijd de waarheid, tot vervelens toe. En dus vertrouwde ik erop, dat hij ook nu de waarheid gesproken had.

Ik stond op en liep naar de struiken die het elektriciteitshuisje van de straatkant scheidde. Waar lag die slof sigaretten? Ik dook in de bosjes en vond de verstopplek. Man, wat lag daar allemaal? Nog zes pakjes sigaretten, een half aangevreten ontbijtkoek, een metalen cassette, die had hij vast uit een of andere computer gesloopt, een blikje waarin autozuurtjes hadden gezeten en een klein doosje van een juwelier.

In het blikje zaten verroeste sleutels. Typisch Lucas. Nieuws-

gierig maakte ik het juweliersdoosje open. ‘Pasquale Bruni’ stond er met sierlijke letters op de bovenkant. In het door de struik gefilterde licht blonken twee stervormige oorbellen. Glinsterende diamanten. Ze zagen er duur uit. Hoe kwam hij aan zoiets?

Ik klapte het doosje dicht en propte het in mijn broekzak. Nu was ik medeplichtig, schoot het door mijn hoofd. Ik wist niet wat hier precies gebeurd was, maar ik ruimde wel Lucas’ sporen op. Wat maakte dat van mij? Een misdadiger? Maar het was beter om Lucas erbuiten te laten. Mijn broer was onschuldig. Hij wist niet hoe dat meisje hier terechtgekomen was. Hij had haar alleen gevonden.

Ik duwde mijn jack in de bovenrand van mijn broek zodat ik de pakjes sigaretten en de andere zoi in mijn jas kon meenemen, zonder dat die er onderweg uit zou vallen. Ik ritste de jas dicht, controleerde de grond en veegde met mijn gympen zo goed mogelijk alle voetsporen uit. Daarna kroop ik in de struiken en wurmde mezelf erdoorheen, waardoor ik op de stoep langs de Kennedylaan terecht kwam. Ik controleerde of alle spullen goed bleven zitten en maakte me uit de voeten.

Er begon een klein stemmetje te praten in mijn hoofd. Het zei: Lucas kende haar wel. Hij wist dat ze Quinty heette. Hij noemde haar ‘een vriendin’. Bij de ingang van het zwembad propte ik het pak ontbijtkoek in een vuilnisbak, en terwijl ik verder liep, bedacht ik dat ik er zo snel mogelijk achter moest zien te komen, wie die Quinty was en hoe mijn broer haar kende.